

Arrest

nr. 220 101 van 23 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. JANS *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Oezbeek en een gelovige soenniet te zijn. U stelt geboren te zijn in het dorp Khair Khana in het centrumdistrict Sheberghan van de provincie Jawzjan op 7 oktober 1994. U woonde daar eenentwintig jaar samen met uw ouders en uw vijf zussen en twee broers. U studeerde van toen u zeven jaar was tot u negentien was in de Arab Khana middelbare school en u voltooide de twaalfde klas. Een maand voordat u afstudeerde leerde u A.S. kennen. U zag haar toen u naar school ging toen ze alleen voor haar deur zat. Zij zei dat ze van u hield en u zei hierop dat u van haar hield.

Daarna ontmoette u haar regelmatig om één uur 's middags voor haar huis. Na twee of drie weken sprak u af in de tuin van haar huis. Twee maanden na de start van uw relatie betrapte haar moeder jullie. Haar moeder was boos in het begin, maar liet de relatie toch toe. Zeven maanden na de start van jullie relatie kwamen uw ouders dit ook te weten. Uw ouders vroegen haar ouders meerdere keren of u met haar mocht huwen, maar haar vader ging niet akkoord omdat u van de Oezbeekse etniciteit bent en de familie van uw vriendin is Turkmeens. Nadien bleef u toch afspreken met uw vriendin in de tuin en u had betrekkingen met haar. Ze raakte zwanger, vertelde het u en haar familie ontdekte dat ze zwanger was na vijf maanden. Toen werd u bedreigd door haar broer, die lid was van de taliban. Uw vrienden vertelden u dat haar familie naar u op zoek was en dat ze u wilden vermoorden. U bent dan een dag thuis gebleven en daarna drie dagen bij uw zus P. in het dorp Qarie Dostum in het district Sheberghan in de provincie Jawzjan gaan logeren. U verliet Afghanistan op 15 november 2015 en trok naar Iran. U reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland.

U kwam aan in België op 8 december 2015 en vroeg hier asiel aan op 4 januari 2016.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara, een Engelse vertaling van uw taskara, uw middelbaar diploma, uw schoolrapport, een kopie van een dreigbrief, uw enveloppe en de Zwitserse legitimatiebewijzen van uw broers E. en A. I. en uw zussen K. en F. neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw vrees voor de taliban die zich wilden wreken omdat u de zus van een talib had bezwangerd, noch heeft aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen hieromtrent zijn tegenstrijdig, onwaarschijnlijk, ongerijmd en uiteindelijk ongeloofwaardig.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen onderling tegenstrijdig zijn. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de ouders van uw vriendin A. **pas op de hoogte kwamen van de relatie nadat ze zwanger werd** (Vragenlijst DVZ, dd. 24 maart 2016, vraag 5). Voor het CGVS beweerde u echter dat **haar moeder al voor de zwangerschap op de hoogte was geweest**, meer nog: dat haar moeder zelfs akkoord was met jullie relatie en deze toeliet nadat haar vader uw huwelijksaanzoek afgewezen had (CGVS p. 25-26). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid, herhaalde u de versie die u voor het CGVS gaf. De keuze voor één van de versies verklaart of heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. Verder moet ook worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde u dat u uw **paspoort weggegooid** had (Verklaring DVZ, dd. 24 maart 2016, vraag 24). Voor het CGVS daarentegen beweerde u dat u **nooit een paspoort, legaal of vals, gehad had** (CGVS p. 11). Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor reeds ernstig aangetast.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt verder uit volgende onsamenhangende tijdsverlopen. U stelt dat u uw vriendin voor het eerst zag bij haar voordeur en dat u daar dan meermaals afspraak met haar (CGVS, p. 23). U slaagt er echter niet in om een duidelijk beeld te scheppen over het verloop van uw vermeende relatie. Zo poneert u eerst dat u haar twee jaar voor uw afstuderen ontmoette, daarna wijzigt u dit naar een paar dagen voor uw afstuderen om vervolgens het te houden op een maand en tenslotte naar voor te schuiven dat het een tot twee maanden voor uw afstuderen was (CGVS p. 21). Ook over wanneer u haar precies ontmoette in de tuin van haar huis legt u verschillende verklaringen af. Eerst zei u dat u haar na twee jaar pas ontmoette in de tuin, daarna wijzigde u dit naar na twee of drie maanden en uiteindelijk houdt u het op een of twee weken (CGVS, p.22-24). Zelfs over het moment waarop zij u zou verteld hebben dat ze zwanger was, bent u niet consistent: eerst zegt u dat het u verteld werd na vier of vijf maanden en even later reduceert u dit naar twee of drie maanden (CGVS, p. 26). Er werden geen exacte data en tijdstippen gevraagd, maar het feit dat u zulke incoherente verklaringen aflegt met dermate grote discrepanties in de tijd, wijzen er toch op dat u het verhaal verzint in plaats van effectief beleefd te hebben.

Hierbij aansluitend moet worden vermeld dat de ongeloofwaardigheid van uw verhaal verder bevestigd wordt door bepaalde algemene ongerijmdheden in uw verhaal. Het is al erg bevreemdend dat zij als jongedame gewoon naar u zou gekeken hebben, laat staan dat zij u bij de allereerste aanblik u ook aanspreekt en haar liefde verklaart, waarop u haar ook uw liefde zou verklaard hebben (CGVS, p. 18, 21). Verder is het uitermate ongeloofwaardig dat u uw vriendin meermaals voor haar deur en in haar tuin zou ontmoet hebben zonder dat haar ouders hiervan op de hoogte zouden zijn geweest.

In een conservatieve samenleving zoals de Afghaanse waar de eerbaarheid van de vrouwelijke gezinsleden belangrijke componenten zijn in het sociale leven, wordt een ongehuwde jongedame strikt gecontroleerd en binnen gehouden. Zelfs indien een vrouw zich buitenshuis begeeft, dan nog stelt de Afghaanse etiquette dat je geen oogcontact maakt met een man, zelfs niet met je neef en dat je geen praatje maakt met een man die geen verwant is (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert bevindt zich in het administratief dossier). Dat u haar dan gewoon ontmoette bij haar voordeur en vervolgens zelfs in haar tuin betrekkingen kon hebben gedurende zoveel maanden, is dan ook ronduit ongeloofwaardig.

Dat haar moeder het vervolgens "leuk" vond dat haar dochter een relatie met u onderhield, is in de Afghaanse context helemaal absurd. Haar eerste reactie zou een van boosheid geweest zijn maar dan zou ze van gedachten veranderd zijn (CGVS, p. 25). U legt op geen enkele manier uit wat die ommekeer zou teweeg gebracht hebben. Deze reactie is in de Afghaanse context volstrekt ondenkbaar: het gedrag van haar dochter brengt niet alleen het leven van de dochter in gevaar maar ook de eer van het hele gezin. Als moeder had ze dit ongetwijfeld in de gaten en kan er verwacht worden dat ze maatregelen zou getroffen hebben om te voorkomen dat de eer nog verder zou aangetast worden. U gaf toe dat het gevaarlijk was om haar te ontmoeten voor haar huis of in de tuin, maar u beweerde eenvoudigweg dat als iemand verliefd is, ze niet inzitten met de gevolgen (CGVS, p. 22). Een huwelijk is in Afghanistan echter geen zaak van verliefdheid maar een zakelijke transactie tussen families. Dat u gevaarlijk spel bleef spelen en doorging met de ontmoetingen zelfs nadat jullie betrapt waren door haar moeder en jullie relatie nog geen groen licht had gekregen, is dan ook erg bedenkelijk. Dat haar moeder echter niet zou getracht hebben te verhinderen dat u haar zou bezwangeren, is niet aannemelijk.

Uw eigen ouders zouden na zeven maanden te weten gekomen zijn via vrienden of kennissen in het dorp dat u een relatie had. Vervolgens ontkende u bizar genoeg dat de dorpelingen het geweten zouden hebben en poneerde u dat uw beste vrienden het wisten (CGVS, p. 23). De vader van uw vriendin zou pas te weten zou gekomen zijn dat u een relatie had twee jaar na de start van uw relatie en nadat uw vriendin vijf maanden zwanger was. Uw ouders zouden verschillende keren een huwelijksaanzoek zijn komen doen, maar haar moeder zou pas tegen haar echtgenoot over de relatie verteld hebben toen zij reeds vijf maanden zwanger was. De meest eenvoudige oplossing om de familie-eer hoog te houden, met name door u te laten huwen met haar, zou de moeder met andere woorden niet eens ten gepaste tijde voorgesteld hebben aan haar man omdat hij niet op de hoogte was van de relatie en zij wel (CGVS, p. 26). Vervolgens drijft u het verhaal nog op door te poneren dat haar broer een talib was die erachter kwam en u vervolgens naar het leven stond. Vreemd genoeg zou uw vriendin niet geweten hebben dat haar broer bij de taliban was (CGVS, p. 27). Dat iemand zich aansluit bij een conservatieve beweging als de taliban midden in Oezbeeks gebied en dit niet geweten zou zijn binnen de eigen familiale kring, kan niet overtuigen, temeer daar de taliban nog meer conservatie druk op vrouwen leggen dan al gemiddeld het geval is in Afghanistan.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw originele taskara en de Engelse vertaling zijn net zoals uw diploma en uw schoolrapporten hoogstens een indicatie van uw identiteit en deze staat hier niet ter discussie. De kopies van de legitimatiebewijzen van uw broers en zussen tonen aan dat uw broers en zussen in Zwitserland asiel hebben aangevraagd. De dreigbrief betreft enkel een kopie. Kopies hebben überhaupt al weinig bewijswaarde doordat ze makkelijk vervalst kunnen worden. De brief is aan uw vader geadresseerd en u opperde dat deze een of twee maanden na uw vertrek gestuurd werd maar precies wist u het niet (CGVS, p. 16). U stelt vertrokken te zijn 15 november 2015 en de brief werd gedateerd op 21 februari 2016, dus meer dan drie maanden na uw vertrek (CGVS, p. 19). Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van enige bewijswaarde aan deze documenten (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd). Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. In het licht van deze vaststellingen, is de commissaris-generaal van oordeel dat de dreigbrief onvoldoende garanties biedt inzake authenticiteit.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sheberghan in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Jawzjan province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Sheberghan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sheberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd "van het artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenlezing met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Omtrent de tegenstrijdige verklaringen stelt verzoeker:

"De moeder van A. was inderdaad op de hoogte van de relatie tussen verzoeker en A.. Zij kwam dit enige tijd na aanvang van de relatie te weten, zo een 3 à 3.5 maand later. Verzoeker wil ook benadrukken dat hij en A. elkaar niet elke dag zagen. Bij aanvang zagen ze elkaar soms en erna pas regelmatig. Soms spraken ze af voor of na school.

De moeder van A. betrapte verzoeker en A.. De moeder van A. maakte ruzie met het koppel en gaf aan dat dit niet kon! Uiteindelijk gaf zij het op en liet de relatie toe zonder haar man en de rest van de familie in te lichten. Maar toen bleek dat A. zwanger was en kon het niet meer anders dan dat A. haar familie het wist: de hand van A. werd meerdere malen gevraagd door verzoeker zijn familie. Verzoeker wist helemaal niet dat A. haar broer tot de taliban behoorde.

Op het verhoor bij DVZ werd er aan verzoeker niet naar details gevraagd over de périodes: er werd benadrukt dat hij kort en bondig in eigen woorden op de vragen diende te antwoorden.

Verzoeker zei nog dat de tolk geen Oezbeeks sprak, doch enkel Dari en dat maakt dat een aantal belangrijke nuances verloren zijn gegaan volgens verzoeker. Bovendien onderbrak bij DVZ de tolk continu verzoeker stellende dat hij korter diende te zijn en de rest bij het CGVS diende gezegd te worden.

Verzoeker had wel degelijk een paspoort alleen wist hij niet of dat paspoort door zijn familie nog kon opgestuurd worden, verzoeker heeft nooit gezegd dat hij geen paspoort had. Evenmin heeft verzoeker ooit verklaard dat hij zijn paspoort zou weggegooid hebben!

Bij contact met zijn familie na het verhoor bij DVZ vroeg hij naar zijn paspoort, zijn familie zocht ernaar maar kon het niet terugvinden om het aan verzoeker op te sturen.

Het was een paspoort dat voor 2 jaar geldig was, verzoeker vroeg het aan voor als hij ooit verder zou studeren.

De tolk die aanwezig was bij het verhoor onderbrak verzoeker de hele tijd! Misschien had hij beter het hele verhaal beluisterd om het na te vertellen."

Inzake het ongeloofwaardig beoordeeld asielrelaas stelt verzoeker:

"Verzoeker kan hierop antwoorden dat hij helemaal niets verzint en enkel de waarheid vertelde. Verzoeker kent de exacte data niet waarop zijn relatie is begonnen: hij kan enkel aangeven dat hij kennismakte met A. een viertal maanden voor zijn afstuderen en dat de relatie begon na het afstuderen en dat de relatie na het afstuderen zo een 2 jaar heeft geduurd. Verzoeker weet het niet exact, het kan 3 of 4 maand zijn voor afstuderen. De relatie duurde tot het einde van het jaar 1393, misschien begin 1394.

Verzoeker heeft dat ook allemaal zo uitgelegd maar als je de taal niet machtig bent waarin men de vertaling doet om het CGVS (of DVZ) te laten noteren, kan je dat uiteraard zelf niet controleren. Echter is de beoordeling nadien enkel daar obv de vertaling naar het Nederlands.

Ook voor de raadsman is het bij DVZ helemaal onmogelijk om enige controle uit te voeren op de afgelegde verklaringen nu men het verhoor als raadsman niet kan bijwonen.

De korte vragenlijst die ter beschikking is en door de raadsman besproken is voor het verhoor bij het CGVS met verzoeker maakt geen melding van dergelijke ongerijmdheden.

Bij het CGVS kan de raadsman uiteraard evenmin weten of alles wat verzoeker zegt en uitlegt correct en volledig vertaald is naar de dossier behandelaar toe die alles in het Nederlands dient te noteren.

In de cultuur van verzoeker zijn alle exacte data niet van primordiaal belang: zo sprak verzoeker ook naar de tolk toe in périodes van ongeveer,

Dat verzoeker met haar afspraak in de tuin is volstrekt normaal: de tuin is zeer groot, er is in feite een stenen muur rond gebouwd en er zijn schapen in de tuin waarvoor er een stal staat in de tuin en een "tuinhuis" (zoals wij het benoemen in België) waar de materialen voor het onderhoud van de dieren en de tuin in staan en in dit "huisje" konden verzoeker en zijn vriendin elkaar ontmoeten en ongestoord de liefde bedrijven.

(...)

Het is nochtans zo dat A. het initiatief nam om verzoeker aan te spreken en het is verzoeker die er verder op is ingegaan. Het is niet zo dat A. hem in de armen vloog en zoende ofzo, ze glimlachte naar hem en sprak tegen hem ja, van op de drempel voor haar huis.

Het is niet omdat het ongewoon is en in de cultuur van verzoeker zeldzaam is dat dit niet kan of nooit zou gebeuren!

Verzoeker en A. wisten maar al te goed dat dit "met vuur spelen" was, maar er was een vonk tussen heb en verzoeker kon daar niet aan weerstaan, evenmin kon A. dit.

Verzoeker zag haar in de tuin, zoals gezegd is het een grote tuin en kon het perfect elkaar er te zien, zoals verzoeker het zijn raadsman beschrijft lijkt het een soort van weide met achterin een hut waar zij elkaar zagen, zonder zich van wie dan ook op hen.

Op de middag is het in de zomer heel warm en rust/slapen de mensen: zij kozen uiteraard hun moment uit om elkaar te zien om zo weinig mogelijk de aandacht te trekken.

(...)

De moeder wou haar dochter beschermen en begreep dat A. zielsveel van verzoeker hield. Als iedereen strikt de regels blijft volgen kan er natuurlijk nooit een wijziging van mentaliteit komen. A. haar moeder heeft eerst allerhande zaken geprobeerd om de twee een einde te laten maken aan de relatie maar zag in dat het niet lukken zou. Verzoeker is daarnaar niet gevraagd naar al die acties van A. haar moeder.

Men kan verzoeker ook niet verwijten dat er geen verklaring is voor de ommekeer in de houding van de moeder als men hem daar niet naar vraagt: die motivering is niet alleen niet correct maar ook onzorgvuldig zodat duidelijk is dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werden.

Ouders willen inderdaad in de cultuur hun kinderen, en vooral hun dochters controleren, maar soms lukt dat niet. Dat is bovendien ook hier in België zo zegt verzoeker: elke ouder wil dat zijn kinderen luisteren, maar soms doen ze dat ook hier niet, of doen ze dingen die niet wettelijk zijn en belanden ze in de gevangenis of iets dergelijks...

Het CGVS stelt tenslotte nog dat de familie van verzoeker verschillende keren een huwelijksaanzoek deden. Maar de moeder heeft pas tegen haar echtgenoot verteld over de relatie toen A. reeds 5 maanden zwanger was; De meest eenvoudige oplossing zou dan een huwelijk geweest zijn gelet op de zwangerschap.

Verzoeker heeft getracht door het huwelijksaanzoek ieders eer te redden, maar hij wou ook vooral met haar huwen maar omwille van het feit dat A. Turkmeense was en verzoeker van Oezbeekse origine kon een huwelijk door haar vader niet aanvaard worden.

Verzoeker is formeel als dat A. nooit vertelde dat haar broer een talib was, zij wist het allicht zelf niet eens.

Van een afdoende motivering is dan ook geen sprake.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel worden dan ook geschonden.

Taskara en statuut familieleden

Ter ondersteuning van zijn identiteit en herkomst heeft verzoeker het taskara van zijn broer bezorgd. Ook zijn eigen origineel taskara legde hij neer.

Aan verzoeker zijn identiteit en herkomst zo blijkt uit de beslissing, wordt er niet getwijfeld, zo staat te lezen in de beslissing op pagina 2.

Verzoeker wil benadrukken dat zijn broer in Zwitserland een F kaart heeft gekregen, nog twee andere broers en een zus kregen een F kaart en zijn kleine zus.

Opnieuw toont dit aan welke achtergrond, kennis en mogelijkheden verzoeker maar heeft. De verklaringen van verzoeker alsook zijn acties tonen dit overduidelijk aan. Verzoeker vraagt dan ook hier rekening mee te houden.

Het CGVS kan er toch niet omheen dat verzoeker zijn familieleden omwille van verzoeker zijn problemen en de dreiging die daaruit is gevolgd naar zijn familie toe een statuut kregen en erkenning in Zwitserland. De Zwitserse autoriteiten hebben wel geloof en belang alsook waarde gehecht aan de verklaringen die aldaar zijn afgelegd.

Het CGVS kan dan toch niet tot de conclusie komen dat de stukken makkelijk vervalst kunnen worden? Verzoeker kan zijn familie niet vragen hun originele verblijfsdocumenten over te maken nu zij die nodig hebben in Zwitserland maar het CGVS kan toch informatie opvragen bij de Zwitserse autoriteiten.

De familie van verzoeker is wel degelijk bedreigd omwille van zijn problemen. Het CGVS moet kijken naar de inhoud van die stukken en daarop antwoorden, niet gewoon zeggen dat de stukken vervalst kunnen zijn of dat makkelijk kunnen worden!

Dit is niet zorgvuldig handelen in hoofde van het CGVS.

Minstens kan men verzoeker hierover verder verhoren en vragen nadere toelichting te verschaffen over het statuut van zijn familie en de redenen door hen aangehaald.

Verzoeker tracht van zijn familie kopie te bekomen van hun aanvraag maar zo de *procédure* verloopt als in België is er allicht voor verzoeker en zijn familieleden geen mogelijkheid om een kopie van het asielrelaas en de motivering van de beslissing te bekomen;

Bovendien gaat het CGVS in het geheel niet in op de problemen die verzoeker heeft ondervonden met de broer en familie van A.: de taliban zoekt verzoeker.

Er is een gebrek aan motivering daar waar men niet ingaat op deze aangehaalde redenen tot asielaanvraag in hoofde van verzoeker."

2.1.2. Verweerder brengt op 10 april 2019 bij toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij.

Deze nota bevat:

- UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- EASO "Country of Origin Report: Afghanistan Security Situation", van december 2017, p. 1-68, 143-152;
- EASO "Country of Origin Report: Afghanistan Security Situation, Update", van mei 2018, p. 1-24, 81-85;
- EASO "Country Guidance. Afganistan, Guidance note and common analysis", van juni 2018, p. 1, 71-77, 83.

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker verwijst naar de mogelijke problemen inzake de vertolking bij de DVZ en het CGVS die zouden kunnen hebben geleid naar ongenueanceerde of oncontroleerbare vertolkingen van de verzoekers verklaringen. Hieromtrent dient echter te worden vastgesteld zich bedient van hypothesen en maar dat hij geen concreet element aanreikt om deze hypothesen te onderbouwen. Verzoeker kan zich thans niet dienstig beroepen op algemene uitlatingen teneinde zijn verklaringen in een ander kader te plaatsen. Tevens blijkt dat verzoekers moeder leerkracht Dari is, (gehoor CGVS, p. 7), dat verzoeker gedurende 12 jaar school heeft gevolgd waar de lessen in het Dari waren (gehoor CGVS, p. 4) en hij zelf verklaarde dat Dari bij zijn beste vakken behoorde (gehoor CGVS, p. 16) zodat aangenomen moet worden dat hij een meer dan afdoende kennis heeft van deze taal en hij niet nuttig beroept op het feit dat de tolk geen Oezbeeks sprak.

2.2.3. De bestreden beslissing stelt: *“Verder moet ook worden opgemerkt dat u bij de DVZ verklaarde u dat u uw **paspoort weggegooid** had (Verklaring DVZ, dd. 24 maart 2016, vraag 24). Voor het CGVS daarentegen beweerde u dat u **nooit een paspoort, legaal of vals, gehad had** (CGVS p. 11).”*

Waar verzoeker aanvoert dat hij nooit heeft gezegd dat hij geen paspoort had, dient te worden verwezen naar zijn terecht aangehaalde verklaringen bij verweerder (gehoor CGVS, p. 11) waaruit duidelijk blijkt dat hij stelde: *“Neen, ik heb nooit een paspoort gehad.”*. Deze verklaring kan niet verzoend worden met zijn verklaring op de DVZ waar hij stelde zijn paspoort te hebben weggegooid omdat het vervallen was (Verklaring DVZ, vraag 24).

Inzake het ogenblik dat de ouders van verzoekers vriendin op de hoogte kwamen van de relatie van hun dochter met verzoeker blijkt dat verzoeker inderdaad op de DVZ verklaarde dat haar ouders hiervan op de hoogte kwamen nadat haar zwangerschap werd vastgesteld: *“Zij is zwanger geraakt. Bijgevolg stelden haar ouders vragen en hebben ze zo onze relatie ontdekt”* (administratief dossier, stuk 11, Vragenlijst, nr. 5)

Inzake het tijdsverloop van de vermeende relatie motiveert de bestreden beslissing als volgt: *“De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas blijkt verder uit volgende onsamenhangende tijdsverlopen. U stelt dat u uw vriendin voor het eerst zag bij haar voordeur en dat u daar dan meermaals afspraak met haar (CGVS, p. 23). U slaagt er echter niet in om een duidelijk beeld te scheppen over het verloop van uw vermeende relatie. Zo poneert u eerst dat u haar twee jaar voor uw afstuderen ontmoette, daarna wijzigt u dit naar een paar dagen voor uw afstuderen om vervolgens het te houden op een maand en tenslotte naar voor te schuiven dat het een tot twee maanden voor uw afstuderen was (CGVS p. 21). Ook over wanneer u haar precies ontmoette in de tuin van haar huis legt u verschillende verklaringen af. Eerst zei u dat u haar na twee jaar pas ontmoette in de tuin, daarna wijzigde u dit naar na twee of drie maanden en uiteindelijk houdt u het op een of twee weken (CGVS, p.22-24). Zelfs over het moment waarop zij u zou verteld hebben dat ze zwanger was, bent u niet consistent: eerst zegt u dat het u verteld werd na vier of vijf maanden en even later reduceert u dit naar twee of drie maanden (CGVS, p. 26). Er werden geen exacte data en tijdstippen gevraagd, maar het feit dat u zulke incoherente verklaringen aflegt met dermate grote discrepanties in de tijd, wijzen er toch op dat u het verhaal verzint in plaats van effectief beleefd te hebben.”*

Voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier. Verzoekers verweer *“dat hij kennismaakte met A. een viertal maanden voor zijn afstuderen en dat de relatie begon na het afstuderen en dat de relatie na het afstuderen zo een 2 jaar heeft geduurd”* is niet verzoenbaar met zijn incoherente verklaringen bij verweerder; zo stelde verzoeker onder meer ook nog dat A. eens boos was op hem omdat hij niet naar school was gegaan (gehoor CGVS, p. 20) waaruit volgt dat hij het tijdstip van de relatie – in tegenstelling met het verzoekschrift – situeerde voor zijn afstuderen.

De bestreden beslissing motiveert: *“Uw eigen ouders zouden na zeven maanden te weten gekomen zijn via vrienden of kennissen in het dorp dat u een relatie had. Vervolgens ontkende u bizar genoeg dat de dorpelingen het geweten zouden hebben en poneerde u dat uw beste vrienden het wisten (CGVS, p. 23). De vader van uw vriendin zou pas te weten zou gekomen zijn dat u een relatie had twee jaar na de start van uw relatie en nadat uw vriendin vijf maanden zwanger was. Uw ouders zouden verschillende keren een huwelijksaanzoek zijn komen doen, maar haar moeder zou pas tegen haar echtgenoot over de relatie verteld hebben toen zij reeds vijf maanden zwanger was. De meest eenvoudige oplossing om de familie-eer hoog te houden, met name door u te laten huwen met haar, zou de moeder met andere woorden niet eens ten gepaste tijde voorgesteld hebben aan haar man omdat hij niet op de hoogte was van de relatie en zij wel (CGVS, p. 26). Vervolgens drijft u het verhaal nog op door te poneren dat haar broer een talib was die erachter kwam en u vervolgens naar het leven stond. Vreemd genoeg zou uw vriendin niet geweten hebben dat haar broer bij de taliban was (CGVS, p. 27). Dat iemand zich aansluit bij een conservatieve beweging als de taliban midden in Oezbeeks gebied en dit niet geweten zou zijn binnen de eigen familiale kring, kan niet overtuigen, temeer daar de taliban nog meer conservatie druk op vrouwen leggen dan al gemiddeld het geval is in Afghanistan.”*

Verzoekers verweer dat bestaat in het herhalen en bevestigen van zijn verklaringen is niet dienstig om voormelde motivering, die steun vindt in het administratief dossier. Deze motivering wordt door de Raad overgenomen.

De bestreden beslissing motiveert: *“Dat haar moeder het vervolgens “leuk” vond dat haar dochter een relatie met u onderhield, is in de Afghaanse context helemaal absurd. Haar eerste reactie zou een van boosheid geweest zijn maar dan zou ze van gedachten veranderd zijn (CGVS, p. 25). U legt op geen enkele manier uit wat die ommekeer zou teweeg gebracht hebben.”*

Deze reactie is in de Afghaanse context volstrekt ondenkbaar: het gedrag van haar dochter brengt niet alleen het leven van de dochter in gevaar maar ook de eer van het hele gezin. Als moeder had ze dit ongetwijfeld in de gaten en kan er verwacht worden dat ze maatregelen zou getroffen hebben om te voorkomen dat de eer nog verder zou aangetast worden. U gaf toe dat het gevaarlijk was om haar te ontmoeten voor haar huis of in de tuin, maar u beweerde eenvoudigweg dat als iemand verliefd is, ze niet inzitten met de gevolgen (CGVS, p. 22). Een huwelijk is in Afghanistan echter geen zaak van verliefdheid maar een zakelijke transactie tussen families. Dat u gevaarlijk spel bleef spelen en doorging met de ontmoetingen zelfs nadat jullie betrapt waren door haar moeder en jullie relatie nog geen groen licht had gekregen, is dan ook erg bedenkelijk. Dat haar moeder echter niet zou getracht hebben te verhinderen dat u haar zou bezwangeren, is niet aannemelijk."

Het verweer in het verzoekschrift dat onzorgvuldig werd gehandeld omdat verweerder niet vroeg naar de ommekeer in de houding van A.'s moeder kan niet aangenomen worden. Gelet op de impact van de houding van A.'s moeder op (het verloop van) de relatie kan van verzoeker verwacht worden dat hij hieromtrent duiding kon geven; zeker omdat verzoeker aanvoert dat een broer van A. tot de taliban was toegetreten en aldus het gezin van zijn vriendin een merkwaardige spagaat maakt tussen een progressieve moraal (A. en de toegelaten relatie) en een conservatieve (een broer is talib).

Inzake het statuut van verzoekers familieleden in Zwitserland stelt verzoeker dat verweerder bij de Zwitserse autoriteiten navraag had kunnen doen. Verzoeker toont echter op generlei wijze aan dat het voor hem of zijn familieleden, mede gelet op de voorhanden zijnde communicatiemiddelen, niet mogelijk is om de stukken ter kennis te brengen waaruit blijkt dat zijn familieleden een status hebben gekregen ingevolge de problematiek die verzoeker in België aanvoert. De Raad sluit zich aan bij de motivering die luidt: *"De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Uw originele taskara en de Engelse vertaling zijn net zoals uw diploma en uw schoolrapporten hoogstens een indicatie van uw identiteit en deze staat hier niet ter discussie. De kopies van de legitimatiebewijzen van uw broers en zussen tonen aan dat uw broers en zussen in Zwitserland asiel hebben aangevraagd. De dreigbrief betreft enkel een kopie. Kopies hebben überhaupt al weinig bewijswaarde doordat ze makkelijk vervalst kunnen worden. De brief is aan uw vader geadresseerd en u opperde dat deze een of twee maanden na uw vertrek gestuurd werd maar precies wist u het niet (CGVS, p. 16). U stelt vertrokken te zijn 15 november 2015 en de brief werd gedateerd op 21 februari 2016, dus meer dan drie maanden na uw vertrek (CGVS, p. 19). Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van enige bewijswaarde aan deze documenten (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan administratief dossier toegevoegd). Aan documenten kan enkel bewijswaarde worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is. In het licht van deze vaststellingen, is de commissaris-generaal van oordeel dat de dreigbrief onvoldoende garanties biedt inzake authenticiteit."*

Het geheel van voorgaande vaststellingen leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen.

"De Belgische autoriteiten willen verzoeker terugsturen naar Afghanistan terwijl de veiligheidssituatie aldaar ronduit gevaarlijk is.

Het CGVS steunt zich op UNHCR eligibility guidelines van 19 april 2016! Dit document is bijna twee jaar oud op datum indienen van het hoger beroep! Dit terwijl de situatie in Afghanistan in korte tijd wijzigt.

Evenwel is dit rapport in tegenstelling tot wat het CGVS wil voorhouden niet zo rooskleurig.

Zo wordt het volgende weergegeven over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 (p. 14-16): (...)"

Verzoeker verwijst verder naar informatie van 'Human Rights Watch' en het 'Federal Office for Migration and Asylum' in Duitsland.

Verzoeker stelt:

"De beoordeling van het CGVS specifiek over de regio van herkomst van verzoeker binnen Afghanistan is gebaseerd op een rapport over de veiligheid in Jawzjan van 25 april 2017. Dit rapport is dus 9 maanden oud! Het spreekt voor zich dat het CGVS dient te oordelen op basis van de meest recente informatie.

In deze is duidelijk dat de taliban en IS (DAESH) alsook de overheid betrokken zijn en raken bij gewapende conflicten in Jawzjan. Zie stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift.

Verzoeker heeft problemen met de taliban, die hem uiteraard weten te vinden.

Het CGVS twijfelt niet aan de identiteit en de afkomst van verzoeker, enkel aan de problemen met A. die hij aanhaalde om asiel aan te vragen.

Hoewel verzoeker uitgebreid vertelde dat de broer van A. hem bedreigde - en een dergelijke bedreiging ernstig dient genomen te worden - gaat men in de bestreden beslissing niet na hoe het er gesteld is met de aanwezigheid en activiteiten van de taliban.

Er is ook op geen enkel ogenblik nagegaan of er voor verzoeker een intern vluchtalternatief zou zijn binnen Afghanistan.

De situatie daar is aldus schrijnend en levensgevaarlijk, ook in de provincie van verzoeker.

Voor zover Uw Raad niet zou overgaan tot het toekennen van het statuut van vluchteling, dan dient men gelet op de nationaliteit van verzoeker en de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker in Afghanistan, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker riskeert dan ook zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan.

Er zijn met name zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Afghanistan, hij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade."

Beoordeling

2.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.4.2. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelt de bestreden beslissing: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Jawzjan province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afgaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Sheberghan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.*

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sheberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De verwijzing van verzoeker naar zijn bijgebrachte landeninformatie kan geen afbreuk doen aan voorgaande motivering. De landeninformatie van verweerder betreft een COI Focus van 25 april 2017 terwijl verzoeker verwijst naar zeer algemene landeninformatie (Humans Rights Watch) of naar Briefing Notes van respectievelijk 20 maart 2017 en 6 maart 2017, die bijgevolg dateren van voor de door verweerder gehanteerde COI Focus van 25 april 2017. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie kan niet worden opgemaakt dat verweerder onzorgvuldig oordeelde of landeninformatie miskende.

Uit de door verweerder bijgebrachte informatie en analyse in de aanvullende nota van 10 april 2019 blijkt eveneens dat er voor burgers in het district Sheberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS